

Dumnezeu nu ia pauză de cafea

Ana a rămas însărcinată la puțin timp după ce s-a căsătorit. La 6 săptămâni și-a făcut o ecografie, „ecografia speranței” cum au numit-o ei. A doua, la 12 săptămâni, cea „a îndoielii”, spune Tomas: fiind radiolog, el a fost frapat de dimensiunile extremităților fătului...

18.05.2010

Ana a terminat Științe Umane și conduce un Centru de Educație a

Copiilor la Pamplona. Tomas este medic radiolog la Clinica San Miguel, tot din capitala Navarrei. Amândoi sunt membri ai Opus Dei.

Tomas și Ana s-au căsătorit acum șapte ani la parohia Purísima Sangre, din Castellón. Proiecte comune, multe speranțe, aveau toată viața înainte. Fotografia de la nuntă este pe biroul din sufrageria casei lor.

Ana a rămas însărcinată la puțin timp după ce s-a căsătorit. La 6 săptămâni și-a făcut o ecografie, „ecografia speranței” cum au numit-o ei. A doua, la 12 săptămâni, cea „a îndoielii”, spune Tomas: fiind radiolog, el a fost frapat de dimensiunile extremităților fătului.

A treia ecografie la 20 de săptămâni a fost ecografia „prăbușirii”. Erau multe șanse ca bebelușul pe care-l așteptau să sufere de o boală prin care să moară la naștere sau imediat după aceea. Cel mai probabil era ca

el să se nască și să moară în același timp.

„Copilul tău respiră, se pare că vrea să trăiască”

Tomás are o genă recesivă care se moștenește, iar Ana are aceeași genă. Aceasta se poate întâmpla doar odată la 150 000 cazuri, dar tocmai se întâmplase cu copilașul pe care îl așteptau.

Ana se ruga în fiecare seară lui Dumnezeu: „Dacă mi-ai dăruit un copil, de ce vrei să mi-l iei? Dă-mi-l bolnav, numai nu mi-l lua. E copilul meu.” Nu i-au cumpărat pătuț. Nici cărucior. Ana s-a internat la secția de nașteri cu risc din cadrul spitalului Virgen del Camino, unde toți medicii erau pregătiți să îl țină copilul în viață cât mai mult posibil. Ana a născut, și Tomás a luat bebelușul și l-a botezat chiar acolo, în sala de operații: i-au pus numele Miguel. Ana a întrebat-o pe moașă dacă a și

murit, însă aceasta a spus că aude un copil plângând. Medicul neonatolog a adăugat: „Fiul tău respiră, se pare că vrea să trăiască”.

Miguel are acum șase ani. Suferă de o boală numită displazie diastrofică. Cuvântul „diastrofic” e un termen geologic ce se referă la munți. Scheletul se fosilizează; se va ajunge la un moment în care nu se va mai putea mișca, nu va mai putea umbla. Și toate astea din cauza unei gene recesive moștenite, combinate cu o altă genă recesivă moștenită, identică.

„E o binecuvântare să ai un copil. E copilul tău și îl iubești oricum ar fi el. Când iubești cu adevărat pe cineva nu îți pasă cum este”, spune mama lui.

Această genă de incompatibilitate pe care au moștenit-o Ana și Tomas poartă cu sine o statistică: la fiecare patru sarcini cu o astfel de

combinație de gene, una va fi afectată de această boală.

Astfel a venit pe lume Juan, perfect sănătos; el va împlini în curând patru ani. Apoi a apărut Jimena. A apărut, pentru că nu o așteptau.

Am găsit *ceva* pentru care să îmi dau viața

Și s-a întâmplat la fel cum fusese cu Miguel: ecografia de la 6 săptămâni, cealaltă de la 12. Deja știau că este afectată. Și „acela a fost punctul culminant”, spune Tomas, „pentru că știi cu ce te confrunți, și tocmai pentru că știi, te prăbușești. Dar, ori crezi în Dumnezeu ori nu crezi. E clar că Dumnezeu se află în spatele acestor lucruri. Lui nu îi scapă nimic, o avea în plan pe Jimena: Dumnezeu nu pleacă în pauză de cafea. Nu face greșeli. Are grijă de tine, de noi toți”.

Astăzi, Jimena are doi ani jumătate și încă nu merge. Are aceeași boală ca

și fratele ei Miguel, care merge deja la școală. Părinții lui înțeleg că, zi după zi, multă vreme, Miguel o va ajuta pe Jimena, și Jimena pe Miguel. Iar Juan, mijlociul, va înțelege cu timpul și zi după zi, că „un bolnav e o comoară”, cum îi plăcea sfântului Josemaria să spună.

„În societatea în care trăim nu se văd copii cu această boală, pentru că la cea mai mică bănuială, sunt avortați”, ne spune Ana. „Dar eu am pentru cine să lupt, să îmi pun mintea, viața, sufletul și inima. Nu pot să uit de copiii mei. Dacă pot să fac față acestei situații, pot să mă lupt cu lumea întreagă. Am găsit *ceva* pentru care să îmi dăruiesc viața: cei trei copii ai mei fac ca viața să merite trăită”.

Dumnezeu și cu mine suntem împreună în această situație

„Faptul că fac parte din Opus Dei îmi dă un plus de pace”, spune Ana, „mă

simt mai sprijinită, știu că nu sunt singură. Am ajuns să înțeleg cum Dumnezeu mă cizelează prin această mare încercare. Nu a fost ușor. Dar am ajuns la un moment dat să înțeleg că Dumnezeu și cu mine suntem împreună în această situație”. Tomas adaugă: „Durerea e un punct de întâlnire cu Dumnezeu, acolo mă întâlnesc cu El, care mă ajută în fiecare zi. Durerea e imposibil de comunicat”. Însă durerea e compatibilă cu credința: „simt cum credința în Dumnezeu, în Isus Hristos Cel Răstignit, este fundamentală pentru a putea purta această situație”.

Se vede că sunt mulțumiți, fericiți; și ei și copiii lor. Sunt o familie de trei ori binecuvântată, veselă. Asta se vede, și așa cred și ei. Miguel e un copil poznaș, care se cam lasă greu când vine vremea să facă baie. Juan își desenează jucătorii echipei de fotbal preferate... în timp ce Jimena

vrea la mama, pentru că a trecut deja
mult de când nu a mai luat-o în
brațe...

pdf | document generat automat din
[https://opusdei.org/ro-ro/article/
dumnezeu-nu-ia-pauza-de-cafea/](https://opusdei.org/ro-ro/article/dumnezeu-nu-ia-pauza-de-cafea/)
(28.03.2026)